Måske holder den borgerlige regering alligevel ikke tiden ud. Måske er der ved at opstå alvorlige sprækker i samarbejdet såvel internt i regeringen som imellem regeringen og de radikale. Flere af den seneste tids signaler peger i den retning. Så måske skal vi forberede os på et arbejderflertal før end vi aner. Det er vel blandt andet det, debatten i dag vil komme til at handle om.

Overenskomstindgrebet forsøgte at demonstrere styrke og vilje fra såvel regeringens side, som fra de radikale.
Det var dog svært at skjule, at der, inden de nåede til enighed, var uoverensstemmelser, ikke kun om hvordan indgrebet skulle se ud, men også om, hvornår det skulle finde sted, hvor længe de ville lade konflikten løbe, og om de ville forhandle længere med de offentligt ansatte. Men Niels Helveg fik sin vilje ikke blot om et hurtigt indgreb, men også om det skrappeste indgreb mod lønarbejderne i mands minde.

De fantastisk flotte demonstrationer, der løb af stabelen både før og efter indgrebet og helt hen efter påske kan trods alt ikke undgå at gøre indtryk selv på de mest forbenede politikere. Naturligvis har de ikke tænkt sig at rette et komma i indgrebslovene. Men situationen har gjort det vanskeligere for dem at finde frem til en skattereform. Og de er på glatis, når det drejer sig om at skulle tage stilling til fordeling eller sprængning af lønrammen. For os er opgaven hele tiden at finde deres svage punkter, at gøre livet så vanskeligt for dem som muligt, så deres liv som regering kan blive så kort som muligt. Det er det krav, der er gået igennem alle paroler i forbindelse med demonstrationerne mod overenskomstindgrebet.

Det er den forpligtelse, der påhviler os.

Og vi skal vide at leve op til den. Vi er ikke bange for et valg. Vi arbejder for, vi håber og tror, at et valg vil bringe Schlüter regeringen til fald og bane vejen for et arbejderflertal.

Forhandlingerne om skattereformen foregår ikke i selve folketinget, men imellem regeringen, de radikale og socialdemokratiet. Aftale om en skattereform har de radikale stillet som betingelsen for at gå med i et nyt finanslovforlig. Men det er umuligt i dette øjeblik at gætte sig til hvad de vil gå med til, hvilke krav de vil holde fast i. Derimod skal vi advare socialdemokraterne mod at indgå skatteforlig med denne regering. Vi kender regeringens syn på fordelingspolitikken og ved, den også vil bruge en skattereform til at forbedre de økonomiske vilkår for de bedrestillede. Et forlig på disse forudsætninger vil være en hån mod de l00.000er lønarbejdere, der på baggrund af denne regerings asociale politik og overenskomstindgrebet ser frem til et arbejder flertal som det eneste alternativ.

Der er andre ting, der får det til at knage i regerings- fugerne for tiden. Lovforslaget om, at langtidsledige skal have et uddannelsestilbud i stedet for andet jobtilbud ligger stadig til behandling i arbejdsmarkedsudvalget.
Det var det forslag, der fremkaldte den på det tidspunkt hidtil største samlede vrede blandt lønarbejdere. Som resultat af vedvarende, ihærdigt oppositionsarbejde bliver det stadig mere klart, at de uddannelsespladser, som forslaget forudsætter, ikke er til stede. Så nu er de radikale ved at få kolde fødder omkring dette humbugforlig. Vi skal vide at holde deres fødder kolde til de opgiver forslaget. Et forslag om at forhøje kursusafgiften i fritidsundervisningen og indføre afgifter på efteruddannelse af f.eks. lærere, socialrådgivere og pædagoger har undervisningsministeren måttet trække tilbage efter stærkt pres både fra oppositionen og udefra. Det er bemærkelsesværdigt, at denne regerings forfølgelsespolitik ikke mindst overfor offentligt ansatte har været med til at skærpe lønarbejder- bevidstheden blandt FTF-organisationernes medlemmer. Så de nu i stort omfang dels deltager i demonstrationer og blokader og dels henvender sig både skriftligt og i deputationer til folketingsudvalg og folketingsmedlemmer.

Når det knager blandt regeringspartierne og de radikale skal det nok også ses i lyset af de elendige resultater regeringen har opnået af sin økonomiske politik.
Ganske vist er der sket begrænsning af underskuddet på statsbudgettet, men det er først og fremmest sket gennem videreførelse af sociale nedskæringer og en forøgelse af skattetrykket.

Ganske vist er der sket et beskedent fald i arbejdsløsheden på ca. 14.000 i forhold til sidste år. Men for kvinderne er tallet steget med ca. 7.000 i samme periode. Dette tal er stadigt stigende, uden at regeringen har noget bud på, hvad der skal gøres ved det. Udover at den med stadige indskrænkninger i offentlige social- og serviceydelser fjerner kvindearbejdspladser.

Betalingsbalanceunderskuddet er katastrofalt stort og stigende takket være regeringens målbevidste omfordelings- politik, der giver de grupper, der tjener på regeringens politik, mulighed for at øge deres privatforbrug, mens det offentlige forbrug og forbruget hos arbejdsløse, syge og folk på jævne lønninger stadigt falder takket være faldet i reallønnen og fjernelse af dyrtidsregulering af dagpenge og bistandsydelser.

På en række områder kan vi stadig bruge det alternative flertal til at opnå betydelige resultater for vores politik. F.eks. er det nu lykkedes at få fjernet A-kraften fra energiplanlægningen, at få forhøjet U-landsbevillingerne og forstærket kampen mod apartheidstyret i Sydafrika. Vigtigst er udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Midt i maj skal vi i folketinget have en ny debat om Danmarks holdning til USAs stjernekrigsprogram, fordi regeringen med statsministeren i spidsen ikke har efterlevet de pålæg, folketingets flertal har givet ham om utvetydigt at vende sig imod planerne om en militarisering af rummet. Så når nu statsministeren

bekymrer sig så meget om, hvilken udenrigs- og sikkerhedspolitik et arbejder flertal vil føre, kan vi passende bede ham om at bekymre sig lidt om, hvilken politik hans udenrigsminister fører. Men denne regering vil åbenbart helst regere uden generende indblanding fra folketingets side.

Hvis regeringen ikke vil rette sig efter folketinget, burde den tvinges til at gå af.

Også justitsministeren har måttet indkassere nederlag, der har generet ham. Efter at have forelagt et forslag, der skulle tillade højere hastighed på motorveje, måtte han finde sig i ikke blot at få det forkastet, men tilmed, at vi fik vedtaget vores forslag om at nedsætte hastigheden i byerne til 50 km/t.

Også med udlændingeloven har regeringen svært ved at få sin vilje igennem.

De radikale vender sig mod en fast forbindelse over Storebælt og sætter sig imod, at en beslutning bliver taget udenom dem af hensyn til finansloven.

Men det er ikke nok, at det knager i regeringen. Så længe den sidder, vil den fortsætte sin fordelingspolitik til gavn for de stærke, til skade for de svage. Så længe vil den fortsætte sit ideologiske felttog til gavn for egoisme og konkurrenceræs, til skade for fællesskab og solidaritet. Derfor er det godt, at arbejderflertalsdebatten nu har fået så godt tag i brede lønarbejdergrupper, at socialdemokratiet har følt sig tvunget til at tage den alvorligt.

Selv om den socialdemokratiske hovedbestyrelse foreløbig kun er nået til at sige, at hvis S og SF får flertal efter et valg, så vil de indbyde os til drøftelse (eventuelt) med henblik på regeringssamarbejde, så håber jeg, signalerne fra dette landsmøde bliver så tydelige, at socialdemokraterne kan indse, at hvis arbejder flertallet skal fremstå som et tillidsskabende alternativ, så må vi allerede inden næste folketingssamling i gang med nogle seriøse drøftelser af det politiske indhold i et samarbejde, uanset hvilken samarbejdsform, vi måtte vælge.